

[Finansministeren]

Hr. Ellemann-Jensen må finde nogle andre punkter og siger så: underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet må vi så ophøje til at være et lige så stort problem som underskuddet med hensyn til beskæftigelse og underskuddet på handelsbalancen. Jeg har bestridt det, og jeg må faktisk tro, at det også vil blive bestridt af hr. Ellemann-Jensens formand. Vi har i hvert fald lige hørt hr. Christophersen være oppe og fortælle os, at man fra venstres side er parat til at yde et tocifret milliardbeløb i støtte til erhvervslivet. Det hurtige resultat heraf er et stærkt stigende underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet.

Hvis man i øvrigt troede, at en sådan massiv, generel udpumpning af midler til erhvervslivet kunne absorberes og kunne sætte produktion i gang, som kunne afsættes på det meget afsvækkede internationale marked, så er det klart, at så kunne man også leve med, at man over en kortere periode havde et større underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet. Det vil automatisk blive følgen af en foranstaltning af denne karakter.

Jeg skal skynde mig at sige til hr. Christophersen, at jeg noterede mig selvfølgelig også de tilsluttende bemærkninger om en udgiftsreform. Jeg minder om, at det jo er en udgiftsreform, der skal køres ind over en årrække, og hertil kommer, at jeg ikke tror på, at det vil være muligt at gennemføre en nedskæring med et tocifret milliardbeløb på de offentlige udgiftsbudgetter, uden at det vil få virkning på ledigheden, uden at det vil føre til, at der er en anden post på de offentlige udgifter, der vil vokse, som hr. Flygaard var inde på. Jeg er selvfølgelig helt opmærksom på, at omkring 4 mia kr. af venstres besparelser skal hentes hjem netop på arbejdsløshedsdagpengene, og at der derfor med et stigende antal ledige ikke bliver en parallel vækst i tallet. Men jeg tror ikke, man kan komme uden om, at en så massiv nedskæring som den, der er lagt op til fra venstres side, automatisk vil give sig udslag i højere ledighed.

Her klinger det noget hult, når hr. Bertel Haarder siger: ja men det, vi vil fra venstres side, er selvfølgelig at lave besparelserne dér, hvor det ikke har beskæftigelsesmæssige virkninger. Jeg skal bestemt ikke anfægte, at det er en intention fra venstres side, men jeg vil i

høj grad sætte spørgsmålstegn ved, om det lader sig gøre. Ja, jeg vil sige, det er ikke gørligt, som venstre har lagt op til, med en reduktion af de kommunale udgifter på 4,6 mia kr. Det skulle efter forslaget af 20. oktober 1980 være allerede i 1981, men lad os nu sige, vi ser på det for 1982's vedkommende. Det lader sig ikke gøre, uden at det betyder flere ledige og flere dagpengeudgifter.

Derefter siger hr. Ellemann-Jensen: vi har i hvert fald klaret os dårligere end andre lande. Her må man rejse spørgsmålet: på hvilke felter, og hvilke lande drejer det sig om? Hvis vi holder os til det, som har været hovedtemaet i hr. Ellemann-Jensens indlæg, underskuddet på de offentlige finanser, så er det rigtigt, at det er vokset i Danmark. Lad os kigge over Sundet, hvor der nu i nogen tid har været en borgerlig regering bestående af 3 partier. Her er situationen den, at mens vi i 1980 havde et underskud på 18 mia kr. eller 5 pct. af bruttonationalproduktet, havde man i Sverige et underskud på 58 mia kr. eller 11 pct. af bruttonationalproduktet. Man kunne selvfølgelig sige, at det nok var noget, der skyldtes den socialdemokratiske regering, man havde tidligere, og det ville nok forandre sig i 1981. Men hvordan ser budgetterne ud? De ser sådan ud, at der for 1981 er budgetteret med et underskud på 75 mia kr., hvor vi har en stigning til de 27 mia kr. Det er en klar understregning af det, jeg sagde i mit første indlæg, at de problemer, vi står med, at krisen lægger et kolossalt pres på de offentlige finanser, også er gældende i verden omkring os.

Det kan selvfølgelig være betalingsbalanceunderskuddet, hr. Ellemann-Jensen tænker på. Her vil jeg godt bede hr. Ellemann-Jensen slå op i det kapitel, som jeg har udleveret af den budgetredegyrelse, der snart udkommer. I kapitel 3, afsnit 2, side 12, har vi stående en oversigt over, hvordan betalingsbalancen har udviklet sig i en række lande i 1980. Vi har ikke nogen gunstig situation på betalingsbalancen, og derfor er det, jeg taler om her, ikke et skønsmaleri, det er ikke et forsøg på at sige, at her går det godt, vi har ikke nogen store opgaver. Men det, jeg forsøger at sige, er, at den fremstilling, oppositionen prøver at give, ikke holder. Hvis man ser på denne tabel, som hr. Ellemann-Jensen nu har fundet frem, vil man dér se, at vi er et af de få lande, som det lykkedes for i 1980 un-